

FILMOVÉ LISTY

FOYER HVĚZDY - 16.30
 NA AUTOGRAMIÁDĚ
 AKIHO KAURISMÄKIHO
 SI MŮŽETE NECHAT
 PODEPSAT KNIHU
 Z EDICE INICIÁLY

AKI KAURISMÄKI: SVĚTLA SOUMRAKU

HVĚZDA - 19.30
 V RÁMCI
 SLAVNOSTNÍHO
 ZAKONČENÍ
 LFŠ 2011 PŘEVEZME
AKI KAURISMÄKI
 VÝROČNÍ CENU AČFK ZA
 CELOŽIVOTNÍ INSPIRATIVNÍ
 PŘÍNOS EVROPSKÉ
 AUTORSKÉ FILMOVÉ
 TVORBĚ

VZKAZ REDAKCE AKIMU

NUMERO
ANNETAAN
SINULLE,
AKI...
TASSU JA
SUUN

INFOCENTRUM
 KATALOG LFŠ NYNÍ
 V PRODEJI ZA

50,-

MILÍ NÁVŠTĚVNÍCI 37. LETNÍ FILMOVÉ ŠKOLY,

dnešním dnem končí provizorní filmový ráj, který se v minulých dnech nacházel na mnoha místech Uherského Hradiště. Věřím, že jste viděli spoustu krásných filmů, prožili báječná setkání a na návštěvu Letní filmové školy budete vzpomínat jen s těmi nejlepšími pocity. Velmi nás všechny potěšilo, že se k nám v průběhu devíti dnů vydalo na 6 000 návštěvníků, včetně mnoha vzácných hostů, kteří se postupně střídali v šesti sálech a dvou letních kinech. Mírná nepřízeň počasí sice způsobila drobné komplikace pro venkovní programy, ale plánovaný program jsme téměř neměnili, což je skvělé. Na závěr festivalu bych tedy ještě naposledy chtěla vyjádřit ocenění našim partnerům a institucím za podporu, organizačnímu

týmu za neskutečné nasazení při přípravě i realizaci festivalu a především vám všem, návštěvníkům 37. Letní filmové školy za návštěvu a báječnou energii, kterou jste zaplnili každý kout našeho filmového ráje. Ještě jednou tedy **DĚKUJEME VÁM VŠEM** a těšíme se na setkání s vámi zase za rok!

Radana Korená

P.S. Milá Galino K., Lenko Š. a Vlastíku Č., velmi si všichni ceníme vaši statečnosti i dlouholetého nadšení pro film a už teď vám pomyslně rezervujeme místa v prvních řadách na všechna představení příští Letní filmové školy. Držte se a za rok ve zdraví na viděnou!

AKI - TAKY

SOUHLASÍ REDAKCE

AKI KAURISMÄKI

Je pověstný svým cynismem a lakoničností, objektivům kamer a fotoaparátů se vyhýbá, ale na včerejší tiskové konferenci se k radosti všech rozpovídal.

Tiskovou konferenci zaznamenala Jana Běbarová

Před chvílí jste na diskuzi po vašem filmu řekl, že nemáte rád soutěžní festivaly. Je to proto, že pro vás ceny nic neznamenají? Nemáte radost, když některý z vašich filmů získá cenu?

Ne, je to jen proto, že nerad prohrávám. (smích) To byl samozřejmě vtip. Během prvních deseti patnácti let, co jsem točil, jsem nedal jediný film do soutěže, protože soutěže podle mě ničí kinematografii. A i když se ze mě později stal prostitut, tak si za tímto názorem stále stojím. Protože pokud jste někdy byla na soutěžním festivale, víte, že je to všude stejné. Ve skutečnosti se na ty filmy nikdo ne dívá, všichni jen přemýšlí o tom, který z nich vyhraje. Všechny ostatní jsou zapomenuty. Skutečné festivaly mají publikum, které se soustředí na filmy samotné, což je samozřejmě mnohem příjemnější.

Vaše filmy jsou zpravidla hodně ponuré, není v nich příliš naděje. V čem vidíte východisko z dnešního světa?

Myslím, že se ve svém výčtu mýlíte. Natočil jsem okolo dvaceti filmů a mám pocit, že velká většina z nich je až přespříliš optimistická. Co se týče zbytku, citoval bych Nikolaje Vasiljeviče Gogola, který říká, že nemůžete vinit zrcadla za to, co v nich vidíte.

Očividně máte vynikající smysl pro humor...

...akorát, že to není vidět. (smích)

...proč netočíte komedie?

Natočil jsem jich spoustu, ale nikdo se u nich nesmál. (smích) Například jsem natočil komedii *Hamlet podniká*, bylo to někdy v osmdesátých letech. Byla to komedie se vším všudy. Možná temná, ale komedie. Když měla ve Finsku premiéru, nikdo se nesmál. Protože to byl Shakespeare a lidi si myslí, že se u toho nemají smát. Všichni čekali, že se tam bude šermovat a bude tam Laurence Olivier, ale ten už byl v té době bohužel mrtvý, takže jsem ho nemohl obsadit. Proto dávám přednost filmům, u kterých se lidé mohou smát, kdy sami chtějí, a plakát, kdy sami chtějí. Nechci je do něčeho nutit. U mých komedií se nikdo nesměje a u tragédií nikdo nepláče. Kromě mě, protože já jsem jejich producent.

Viděl jste u nás velmi oceňovanou divadelní adaptaci vašeho filmu *Muž bez minulosti*? Případně jiné adaptace vašich filmů? Jaký jste na ně měl názor? Myslíte, že je možné je převést do jiného uměleckého druhu?

Ne, bohužel jsem to neviděl. Ale doteď například nechápu, jak mohli v Německu udělat čtyřhodinovou inscenaci z mého třiasmdesátiminutového

filmu *Najal jsem si vraha*. A to i navzdory tomu, že v něm nepadne jediné slovo. S českým režisérem (Miroslavem Krobotem, pozn. red.) jsem však četl rozhovor a zdá se mi, že má správného ducha, takže si myslím, že by to mohlo být pěkné. Dokonce mě pozval na premiéru, ale já jsem zrovna v té době byl na druhém konci světa. A létání nemám zrovna příliš v lásce. Na druhou stranu - vznikla spousta adaptací mých filmů, ale je to zcela jiná forma umění. Takže si myslím, že divadelní tvůrci mohou být naprosto svobodní a dělat, co chtějí, i když jsou to mé příběhy. Jedinou podmínkou je, že musí respektovat původní myšlenku filmu, respektive scénáře. Mimo to mají úplnou svobodu.

V České republice o vás při příležitosti vaší retrospektivy na Letní filmové škole vychází knížka a v zahraničí jich existuje další spousta. Reflektujete to nějak, zajímá vás, co se o vás a vašich filmech píše?

(po dlouhém mlčení s potměšilým výrazem ve tváři) Ne. Už tak se za své filmy stydím. Proč bych měl znovu prožívat to utrpení? (smích)

Zítří (30. 7., pozn. red.) zde dostanete cenu, která má být zároveň i poctou finské duši. Můžete nám osvětlit, jaká ta finská duše je?

Především bych tu cenu rád vyměnil za jeden pořádný oběd či večeři, protože to vypadá, že zde nikdo nemá čas mě na ni pozvat. Protože jestli mě na ni nepozvou, tak já si pro tu cenu nepřijdu. Do té doby totiž omdlím. Kromě toho se vždycky strašně stydím za ty kritiky. Proto momentálně čtu jen Kafka. V češtině. (smích)

Mám pocit, že pan režisér neodpověděl na předchozí otázku: Jaká je vlastně ta finská duše?

Je pro mě velmi těžké to definovat, protože jsem o ničem podobném nikdy neslyšel. Co myslíte tou duší? Copak nekrvácíme, když nás píchnete do břicha? (jakoby mezi řečí) Doufám, že to byl Shakespeare. Nebo alespoň Lubitsch to měl ve svém shakespearovském filmu.

Jestli ta duše není spíše nějaká atmosféra, která se odráží ve finské kinematografii... Je v ní přítomný humor, ale i jakási přemýšlivost...

Rozhodně doufám, že moje filmy odrážejí finskou atmosféru. Vrátil jsem se ještě ke smyslu pro humor a k duši, na kterou jste se ptali. Finsko se nachází mezi východem a západem - stejně jako Česká republika. Myslím, že sdílíme podobný smysl pro humor - klidný, jemný a nenápadný. Protože jsem Fin, všechno, co dělám, nějakým způsobem reflektuje místo, kde žiju. Bylo by podivné, kdybych měl například švédský nebo ruský smysl pro humor. Tady se nyní nacházím hozený do studené vody. (stranou) To je vtip. Tedy jen ta poslední věta.

Zdá se, že váš úspěch přišel jen tak, bez jakéholiv námahy...

...a co těch třicet let, co se filmařině věnujíte?

...spousta lidí musí tvrdě makat, aby uspěla.

Začínal jsem v roce 1978 jako asistent kamery v Německu. Teď je, tuším, rok 2011. Produkoval jsem čtyřicet pět filmů, režíroval skoro dvacet, napsal téměř třicet... Nevím, čemu říkáte „bez námahy“. Ale samozřejmě máte pravdu, když to říkáte. Když ale vezmu v úvahu své filmy, byl jsem podle mého názoru úspěšný už na konci osmdesátých let. Protože pro finského režiséra je úspěch samotný fakt, že se jeho film promítá mimo Helsinky. Abych byl alespoň jednou ve svém životě upřímný - jestli se

NEVĚŘÍM V INSPIRACI

„DÁVÁM
PŘEDNOST
FILMŮM,
U KTERÝCH SE
LIDÉ MOHOU
SMÁT, KDY
SAMI CHTĚJÍ,
A PLAKAT, KDY
SAMI CHTĚJÍ.
NEHCI JE
DO NIČEHO
NUTIT.“

SVĚTOZNÁMÝ FINSKÝ REŽISÉR, SCENÁRISTA A PRODUCENT AKI KAURISMÄKI (* 1957) PATŘÍ MEZI FILMOVÉ SAMOUKY. PO NEÚSPĚŠNÝCH STUDIÍCH FILMOVÉ ŠKOLY, KDY SE KROMĚ JINÉHO POKOUŠEL ŽIVIT JAKO FILMOVÝ KRITIK, ZAČAL PRACOVAT JAKO ASISTENT U SVÉHO O DVA ROKY STARŠÍHO BRATRA MIKY (TEN BYL HOSTEM LETNÍ FILMOVÉ ŠKOLY PŘED ČTYŘMI LETY). S NÍM ZAČÁTKEM OSMDESÁTÝCH LET SPOLUPRACOVAL NA SCÉNÁŘÍCH JEHO FILMŮ A SPOLEČNĚ ZALOŽILI PRODUKČNÍ SPOLEČNOST VILLEALFA (JEJÍ NÁZEV JE PŘESMYČKOU FILMU *ALPHAVILLE* OD KAURISMÄKIM ZBOŽŇOVANÉHO JEANA-LUCA GODARDA). V POLOVINĚ OSMDESÁTÝCH LET BRATŘI ROVNĚŽ STÁLI U ZRODU FILMOVÉHO FESTIVALU MIDNIGHT SUN FILM FESTIVAL, JEHOŽ UMĚLECKÝM ŘEDITELM JE DNES VĚHLASNÝ FINSKÝ FILMOVÝ HISTORIK PETER VON BAGH. AKI KAURISMÄKI MILUJE KLASICKÝ HOLLYWOOD A NENÁVIDÍ TEN SOUČASNÝ. JEHO FILMY JSOU PRODCHNUTY OBDIVEM A ÚCTOU K FILMŮM ROBERTA BRESSONA, JASUJIRA OZUA A DOUGLASE SIRKA, PROSTŘEDNICTVÍM CITACÍ VŠAK VZDÁVÁ HOLD I SVÝM GENERAČNĚ SPŘÍZNĚNÝM KOLEGŮM JIMU JARMUSCHOVI ČI FRIDRIKU THÓROVI FRIDRIKSSONovi. NAVZDORY TOMU, ŽE NESNÁŠÍ FESTIVALY, ODNESLY SI Z NICH JEHO FILMY JIŽ ŘADU CEN.

V NÁVAZNOSTI NA KOMPLETNÍ RETROSPEKTIVU KAURISMÄKIHO REŽIJNÍHO DÍLA NA 37. LETNÍ FILMOVÉ ŠKOLE VYDALA ASOCIACE ČESKÝCH FILMOVÝCH KLUBŮ VE SPOLUPRÁCI S NAKLADATELSTVÍM CASABLANCA SBORNÍK TEXTŮ AKI KAURISMÄKI: *SVĚTLA SOUMRAKU* VĚNOVANÝ TVORBĚ TOHOTO UZNÁVANÉHO FINSKÉHO AUTEURA. PO LOŇSKÉM SBORNÍKU O MAĎARSKÉM SOLITÉROVI BÉLOVI TARROVI SE JEDNÁ O ZATÍM DRUHOU PUBLIKACI Z EDICE INICIÁLY, JEJÍŽ EDITORKOU JE OPĚT KAMILA BOHÁČKOVÁ.

mi podařilo rozesmát či rozplakat alespoň jednoho člověka na světě, tak jsem šťastný. To osobně považuji za úspěch. (na chvíli se odmlčí) Toto byl můj jediný okamžik pravdy. Všechno ostatní jsou sračky. (smích)

Jak je to s vaší producentskou prací – děláte to jen z nutnosti, protože by to nikdo jiný nechtěl dělat, nebo jste k tomu přirozeně inklinovali?

Většinou jsem to dělal proto, že se jednalo o mého přítele nebo mladého zoufalého filmaře či někoho, kdo měl dobrý nápad a já jsem měl zrovna náhodou kameru a štáb. Takže jsem mu mohl říct: Ok, jdi do toho, tady máš štáb. U většiny filmů jsem prodělal, ale i přesto existují. Myslím, že to dělám hlavně proto, že jsem laskavý člověk. S produkováním už ale končím, protože i když jste jen producent, zabere vám to rok práce, stejně, jako kdybyste byl zároveň i režisér.

O filmu *Leningradští kovbojové dobývají Ameriku* jste prohlásil, že se jedná o nejhorší snímek vůbec, kromě akčních filmů se Sylvesterem Stallonem. Na webových stránkách jste uveřejnil vaši pomstu Sylvesteru Stalloneovi (krátký film *Rocky VI*, pozn. red.). Je to něco osobního, nebo obecně neuznáváte tento filmový žánr?

Když jsem říkal, že to je nejhorší film všech dob, myslel jsem nejhorší film v době jeho vzniku. Od té doby jsem ale udělal spoustu dalších filmů. (odmlka) Ano, skutečně nemám rád, když se s filmovým materiálem plýtvá na bezmyšlenkovité, hloupé a násilné sračky. Dnes se na to používají digitální kamery. Jednu věc vám ale řeknu skutečně vážně: film má potenciál být jednou z forem umění, i když já jsem to nikdy neprokázal, a měl by být využíván pro dobré účely, jako to dělal například Chaplin. Je

příliš hodnotný na to, aby sloužil násilí a průměrnosti. Film je tu pro lidi, aby si u něj odpočinuli po práci, aby se u něj pobavili či seznámili. Takže kino byste měli vždycky opouštět buď se smíchem, nebo s pláčem. Nic mezi tím neexistuje.

Někde jsem se dočetl, že nejtěžší částí přípravy filmu je pro vás psaní scénáře.

Kdo to napsal? Já rozhodně ne.

Co obvykle stojí na počátku vašich filmů? Jak hledáte vhodná témata?

To záleží na konkrétním příběhu, ale většinou začínám s nějakým nápadem, který pak rok dva nosím v sobě. A dále potřebuji vědět, kdo bude hlavní postavou. Chtěl jsem například natočit film o nezaměstnanosti, což je velice široké téma. Od 60. let se jí ve filmu nikdo nezabýval, ale – alespoň z mého pohledu – by bylo velice hloupé, kdybych točil snímek o nezaměstnaném dělníkovi. A tak jsem půl roku přemýšlel nad tím, kdo do háje může být nezaměstnaný. Potom jsem jel do Tokia, kde jsem se ocitnul ve velké restauraci – sám se svým saké, tedy vlastně s kávou. (úsměv) S kávou smíchanou se saké. Se mnou tam byl ještě číšník, který jen nehybně stál (předvádí nehybný obličej) a čekal, až pohnu prstem, aby mi donesl další kávu nebo saké. Matti Pellonpää, který zemřel o rok dříve, než jsme ten film (*Mraky odtáhly*, 1996, pozn. red.) začali dělat, se ke mně otočil a řekl: „To je on, to je ten nezaměstnaný.“ Od té chvíle bylo všechno jasné. Půl roku jsem na to nemyslel a pak jsem to celé napsal za tři dny, protože podvědomí udělalo práci za mě. Moje podvědomí pracuje, zatímco spím. Psaní scénáře potom spíše připomíná tištění v černobíle. Matti si z té postavy dokázal vzít úplně vše, ale bohužel zemřel. To se stává. Chci říct, stává se, že herci umírají.

U mého posledního filmu *Le Havre* se stalo něco podobného jako v případě *Mraky odtáhly*. Měl jsem postavu chlapce původem z Afriky a potřeboval jsem vyřešit, kdo se ho ujme. Půl roku jsem o tom přemýšlel. Pak jsem byl v Portugalsku a na ulici jsem narazil na čističe bot. Neměl žádné zákaznicky a moje boty byly zrovna ukázkově nabylskané. Ale stejně jsem za ním šel, abych mu dal nějakou práci. A zatímco jsem u něj seděl a nechával si leštit boty, přemýšlel jsem o svém filmu a o tom, kdo se ujme toho malého chlapce. Pak jsem se otočil na muže vedle mě: On, on to bude! Zaplatil jsem mu čtyřikrát víc, než po mě žádal, a když se zeptal proč, řekl jsem, že mu děkuji. Toho muže jsem už nikdy neviděl. Byl to leštic bot, který cestuje z města do města. To snad vysvětluje, jak při psaní scénáře postupují. Potřebuji vědět, o kom příběh bude, zbytek už jde jako po másle – jako automatické psaní, i když nejsem zrovna jako Eric Satie, hudební skladatel, který mimochodem zemřel v červenci 1925. To byl vtíp. (tváří se stále stejně vážně) To byla moje krátká odpověď na krátkou otázku. Ale je to pravda – skutečně věřím svému podvědomí, protože jsem líný napsat to sám.

Takže je to něco seslaného shůry.

Potkáme se tam. Jestli tam mají bar. (odmlka) Nevěřím v inspiraci. Inspirace pro mě je, když chodíte po ulicích a všimáte si všeho a všech – mladých, starých. Pozorujete okolí a všechno se vám tady (poklepává si na hlavu) ukládá. A pak se vám to někdy vrátí. Pokud chcete improvizovat, musíte to tam mít uložené. Alespoň vteřinu předtím. Jean-Luc Godard jednou řekl: „Neimprovizuji, prostě se jen rozhoduji pozdě.“

TRADICE KVALITY

REDAKČNÍ

FILMOVÉ

TIPY

**VYBÍRÁME
Z DNEŠNÍHO
PROGRAMU**

DĚVČE ZE SIRKÁRNY

Scénář a režie: Aki Kaurismäki
Hrají: Kati Outinen, Elina Salo,
Esko Nikkari, Vesa Vierikko, Silu
Seppälä a další
Finsko, Švédsko, 1990, 68 min.

LONDON RIVER

Režie: Rachid Bouchareb; Scénář:
Rachid Bouchareb, Olivier Lorelle,
Zoé Galleron; Hrají: Brenda Blethyn,
Sotigui Kouyaté, Roschdy Zem,
Gurdepak Chaggar a další
Alžírsko, Francie, Velká Británie,
2009, 87 min.

ŽÁRLIVOST

Režie: Gustav Machaty
Scénář: Gustav Machaty, Arnold
Phillips; Hrají: Jane Randolph, John
Loder, Nils Asther, Hugo Haas a další
USA, 1945, 71 min.

4

DOPORUČENÍ AUTORKY

BRÁNY NOCI

POETICKÝ PŘÍBĚH ODEHRÁVJÍCÍ
SE V OPULENTNÍCH STUDIOVÝCH
DEKORACÍCH BYL POSLEDNÍ
SPOLEČNOU PRACÍ MARCELA
CARNÉHO A JACQUESE PRÉVERTA,
U DIVÁKŮ NAKONEC ZCELA
PROPADL.

ČERVENÁ KRČMA

ČERNÁ HISTORICKÁ KOMEDIE
JEDNOHO Z NEJTYPIČTĚJŠÍCH
REŽISÉRŮ TRADICE KVALITY
CLAUDA AUTANT-LARY NA MOTIVY
POVÍDKY HONORÉ DE BALZACA.

VŠICHNI JSME VRAHOVÉ

DRAMATICKÝ PŘÍBĚH ZE
SODNÍHO PROSTŘEDÍ
V REŽII BÝVALÉHO ADVOKÁTA,
SPISOVATELE A POZDĚJI
REŽISÉRA ANDRÉ CAYATTA.

MANÉŽE

ÚSPĚŠNÝ PSYCHOLOGICKÝ
SNÍMEK REŽISÉRA YVESE
ALLÉGRETA SE SIMONE SIGNORET
V JEDNĚ Z HLAVNÍCH ROLÍ.

„Francouzský filmový průmysl (v letech 1945–1959 – pozn. red.) byl charakteristický absencí flexibility – nejen co se týče zpracovávaných témat, ale i tvůrčích osobností. Točily se stylizované filmy, jež odrážely dominantní postavení kameramanů a dalších technických pracovníků, kteří byli chráněni a opečováváni odborovými svazy velkých studií. Režiséři byli obvykle podrobováni mnoha úřednickým letům a svůj první film často natáčeli až po čtyřicítce. (...) Tradice kvality kladla větší důraz na řemeslo než na kreativitu a upřednostňovala zavedené režiséry před těmi novými a osvědčené literární látky minulosti před experimenty.“

Hilary Ann Radner

Ikonická nová vlna francouzské kinematografie, jedno z nejslavnějších a nejobdivovanějších období filmových dějin samého konce 50. a počátku 60. let, je dodnes z mnoha důvodů oceňována – mimo jiné také pro výrazný „převrat“, který znamenal nástup nové vlny pro francouzský film. Snímky nových debutujících režisérů soudobou filmovou tvorbu omladily, vnesly do ní mocný vítr čerstvé energie a odbojného mládí. Přinesly s sebou také nová témata, nový styl, nové způsoby filmové produkce. A také radikální vymezení se vůči dosavadní dominantní podobě francouzské poválečné kinematografie, jasně artikulované již dříve ve slavném eseji Françoise Truffauta „Jistá tendence francouzského filmu“ z roku 1954, který svým nekompromisním postojem na dlouhou dobu ovlivnil vnímání této etapy filmové historie. Jaké tedy byly ony filmy předcházející nové vlně, jejichž režiséry Truffaut ve svém textu obvinil ze slepé, bezduché poslušnosti tradičním zavedeným estetickým normám? Jaká byla tato – ve své době divácky oblíbená, úspěšná a vyžadovaná – kinematografie kvality, která vévodila poválečné francouzské filmové produkci? Francouzská kinematografie i kultura obecně byla v historii vždy vstřícná k výlučným tvůrčím osobnostem a individualitám, v 50. letech se ovšem zdálo, že se tematicky vyčerpala a pozbyla svůj nezaměnitelný esprit. Ztratila také své těsné spojení s okolním uměleckým světem, které ji v jejích vrcholných obdobích nikdy nechybělo. Ve francouzské kinematografii konce 40. let i téměř celého nadcházejícího desetiletí se ale významné soudobé myšlenkové a literární proudy takřka neodrazily. Byla to poněkud rozpolcená filmová kultura: po roce 1945 se na straně jedné prudce rozvíjela pod vlivem rozmáhajícího se hnutí filmových klubů, díky vzniku nových specializovaných filmových časopisů, nástupu mladé generace filmové kritiky či aktivitám Francouzské cinematéky, to vše jako výrazu touhy a zájmu o současnou, moderní, inspirativní uměleckou kinematografii, kterou v té době reprezentovalo jen několik

VE FILMOVÉM RÁJI SI DNES SBOROVĚ ZPÍVÁME HYMNU PHILIPA DODDRIDGE „OH AKI DAY...“

málo ojedinělých tvůrců jako Jacques Tati, Robert Bresson, Max Ophüls či Jean Renoir. V opozici pak stála převládající kinematografie, později nazývaná – s jistým pejorativním nádechem – tradicí kvality: technicky dokonalé, profesionální filmy, pozoruhodné vyříbenou vizuální podobou a detailní propracovaností herecké akce, výpravnými studiovými dekoracemi a úzkostlivě pečlivými scénáři. Byla to kinematografie obracející se k zavedeným jistotám, kinematografie, která neriskovala a jako taková mohla být pro mladé filmové nadšence jen stěží zajímavá. I přesto ale bylo období mezi koncem 40. a 50. let dobou velké popularity a stability francouzského filmového průmyslu. Dobrá organizace výroby, kvalitně vybavená filmová studia a dostatek profesionálů napříč filmovými profesemi (jako byli například kameramané Jacques Natteau a Robert Juillard či výtvarník scény a architekt Alexandre Trauner), ale také snaha konkurovat výpravným hollywoodským filmům, které po válce zaplavily francouzský trh, to vše umožnilo a podporovalo natáčení domácích vysokorozpočtových filmů, hlásících se k „odkazu kvality“. Ve znamení následování této tradice kvality vznikaly zejména prestižní filmy s velkorysími rozpočty, realizující „vysoké“ náměty a žánry respektující známé zákonitosti literatury či historie, jako byly kostýmní dramata a klasické adaptace literárních děl, obsazené hvězdnými, profesionálně vyškolenými herci (z nichž nejproslulejším byl Gérard Philipe). V mnohých ohledech tak tyto filmy evokovaly dřívější francouzské hnutí film d'art z konce prvního desetiletí 20. století.

Díky velké oblibě literárních adaptací, reprezentovaných nejznámější scénaristickou dvojicí Jean Aurenche a Pierre Bost a režisérem Claudem Autant-Larou,

se filmy obracely spíše k minulosti než k současné Francii a jejím aktuálním problémům, a kvůli obtížím s převedením vrstevnatých a dramaticky bohatých literárních příběhů do filmového tvaru navíc upadaly ke konvenčnosti vzdálené původnímu duchu předlohy. Více než o plné využití rozmanitých možností filmového média a hledání nových, originálních způsobů filmového vyjadřování usilovali tvůrci těchto snímků především o precizně vystavěné scénáře, zpracovávající tradiční náměty a rozvíjející klasická narativní schémata, odkazující svým romantismem a melancholičností i k předválečné éře poetického realismu, avšak bez jeho silného sociálního podtextu. Filmový styl charakterizovala hlavně přebujelá, drahá studiová výprava s nadbytkem dekorací, nenápadný stříh a plynulá kamera vyvarující se výrazných, excesivních pohybů, ale také nechuť k využívání nových technických možností – důsledná preference černobílého materiálu u většiny režisérů filmů tradice kvality dokresluje lpění na klasických estetických standardech kinematografie. Filmy postavené zejména na scénářích, na dokonale promyšleném a propracovaném vizuálním stylu a technické virtuozitě byly dědictvím z doby okupace, v 50. letech ovšem tento stále totožný koncept filmů pozvolna ztrácel přesvědčivost, osobitost a smysl. I přes znevažování kinematografie kvality ze strany mladých režisérů nové vlny však byly během tohoto období natočeny důležité, dodnes ceněné filmy a ozvuky poválečné tradice kvality najdeme například i ve francouzských mainstreamových žánrových filmech 90. let – především u tzv. „heritage“ filmů, tzv. kinematografie národního dědictví.

Hana Stuchlíková

Život mladé dělnice Iris je plný každodenní rutiny. Od jednotvárné práce u strojů ve fabrice na výrobu sirek a otrockého sloužení rodičům – vykořisťovatelům uniká prostřednictvím náivních příběhů z románů červené knihovny do světa fantazie, v němž se oddává romantickým snům o krásném šlechtěném princí. Ten si však v reálném životě pro ni ne a ne přijít. Trpělivost každého, byť sebeflegmatictějšího člověka má své meze, a tak když už Iris přestane bavit sedět nikým nepovšimnuta v koutě tanečního sálu, kde neúspěšně tráví večery s vidinou osudového setkání s mužem svých snů, rozhodne se jdat. V duchu typických kaurismäkiovských postav bere svůj osud pevně do svých rukou. Avšak štěstí, které se na ni krátce pousměje, je pouze maskovaná pohroma, jež nejen jejím životem otrépe v základech. Možná je škoda, že Aki Kaurismäki nedal ve svých filmech na pozici ústředních postav více prostoru ženským protagonistkám. *Děvče ze sirkárny*, s nímž slavil úspěch na berlinském festivalu, kde byl premiérově uveden, je totiž jediným režisérovým filmem s ryze ženskou ústřední hrdinkou. A dost možná jeho úplně nejlepším. Kaurismäkiho dvorní herečka Kati Outinen zde exceluje v roli mlčenlivé dívky, u níž dvojnásob platí pravidlo, že tichá voda břehy mele. Po němém *Juhovi* (1999) je *Děvče ze sirkárny* nejvíce nemluvným filmem ve filmografii uznávaného finského autora. Celý film si totiž vystačí pouze s několika málo strohými větami, přičemž strnulé výrazy a téměř naprostá absence emocí ve tvářích zamklých, osamělých a zoufalých jedinců, jež procházejí těžkou životní situací, nápadně připomínají bressonovské (ne)hercemodely. Zásadní vliv filmů tohoto významného francouzského režiséra na svou tvorbu Kaurismäki ostatně nikdy nepopíral, ba naopak se k ní léta otevřeně hlásí.

(jb)

Narativní snímek *London River* francouzského režiséra Rachida Bouchareba se jako jeden z mála pokouší zachytit atmosféru bombových útoků v Londýně 7. července 2005. Samotný teroristický čin je skrze zpravodajský materiál využíván jako emotivní, avšak velice efektní pozadí pro příběh rodičů hledajících svoje nezvěstné děti. Elizabeth Sommers, ztvárněná na Oscara několikrát nominovanou britskou herečkou Brendou Blethyn, je vdovou po poručíkovi padlém v bitvě u Falkland. Žije v Guernsey na Normanských ostrovech, s láskou a péčí se stará o malé hospodářství a pravidelně chodí relaxovat na mořské pobřeží. Když 7. července 2005 náhodou v televizi zahlédne zprávy z Londýna, lehce zneklidněna zavolá automaticky své jediné dceři Jane, aby se ujistila, že je v pořádku. Dívka ovšem na četné prosby o zpětný hovor neodpovídá, a tak se postarší žena rozhodne vydat do Londýna a osobně se přesvědčit, že je její dítě v pořádku. Není ale sama, kdo v zapadlých čtvrtích hlavního britského města někoho hledá. Pan Ousmane v podání Sotiguiho Kouyaté, jednoho z předních hereckých spolupracovníků britského divadelního a filmového režiséra Petera Brooka, se obává o život svého jediného syna Alliho. Chlapce neviděl od jeho šesti let a nebyl teroristických útoků, zřejmě by ho ani nikdy nekontaktoval. Souhrou okolností se tyto dva rodiče potkávají a nabízí se jim možnost hledat své děti společně. Zdá se ovšem, že Elizabeth není příliš nadšena z faktu, že se pan Ousmane hlásí k islámu a že jeho syn je zřejmě milencem její dcery. *London River* je kombinací fiktivního narativu a až polodokumentárního stylu natáčení. Bouchareb se zaměřuje spíše na důsledky útoků než na útoky samotné, nicméně právě tento postup paradoxně umožňuje mnohem větší vykreslení dobové londýnské atmosféry, potažmo atmosféry po zářijových útocích z roku 2001. (ja)

Žárlivost je patrně nejznámějším a umělecky nejhodnotnějším exilovým snímkem Gustava Machatého. Námět pozdějšího oscarového autora Daltona Trumba posloužil jako východisko pro scénář, na kterém Machatý spolupracoval s rodákem z Německa Arnoldem Phillipsem. Film byl realizován v nezávislé produkci a do kin se dostal v létě roku 1945. Režisér se ve filmu zřetelně pokusil o sloučení postupů evropského uměleckého filmu s hollywoodskou praxí. Úvodní sekvence, patrně nejzdařilejší v celém snímku, působí až avantgardním dojmem. V montáži krátkých záběrů, doplněných o voiceover ženské protagonistky Janet, Machatý uplatňuje dvojexpozice, asociativní stříh, výrazné rakurzy a dokonce jump cuty. Výsledkem je nastolení znepokojivé atmosféry, kterou se však po zbytek filmu nedaří udržet. Následuje totiž tradičnějším způsobem vyprávěný příběh komplikovaného milostného čtyřúhelníku, jenž vyústí ve vraždu a nespravedlivé obvinění jedné z postav. I přes všechna omezení, která Machatému znemožnila plně rozvinout tvůrčí vizi, je ve snímku zcela zřejmý režisérův osobní vklad. Tragickou postavu Petera Urbana dokonce můžeme považovat za jakousi projekci autora: dříve úspěšný a uznávaný spisovatel se v americkém exilu potýká s tvůrčí krizí a nedostatkem finančních prostředků. V důsledku toho se uchyluje ke konzumaci alkoholu a ve slabých chvílích dokonce pomýšlí na sebevraždu. Autobiografické rysy vykazuje i postava Huga Krale, ztvárněná jiným exulantem původem z Československa, Hugo Haasem. Kral se (podobně jako jeho herecký představitel) vyrovnává se ztrátou věhlasu a navzdory hvězdné kariéře v Evropě je nucen přijímat epizodní role v pořádných produkcích. Pro českého diváka, alespoň rámcově znalého privátních osudů Machatého a Haase, tak *Žárlivost* skýtá pozoruhodný zážitek.

(mh)

AKI JE NA MRAKY... JÁ TAKY!

FINSKÁ DĚTSKÁ ŘÍKANKA

PETR MAREK. ROČNÍK 1974. AUTOR NĚKOLIKA DESÍTEK FILMŮ. SPOLUZAKLADATEL UNARCLUBU. HEREC PŮSOBÍCÍ V NĚKOLIKA TĚLESECH. HUDEBNÍK. AUTOR SOUNDTRACKŮ. PEDAGOG NA FAMU. ALTERNATIVEC HOLDUJÍCÍ POETICE TRAPNOSTI. A AUTOR NOVINKY, KTERÁ JIŽ V PŘEDPREMIÉRE BUDÍ POPRASK.

Na webu UNARCLUBU (unarclub.sweb.cz) je vaše tvorba představena jako jakési kontinuum, pojímající všechny vaše aktivity ve vzájemné provázanosti. Ve vaší filmografii se tam tak objevují i úplně první, amatérské snímky, které jste natočil už

NIC PROTI MARKOVI

jako dítě. Který film vy osobně považujete za svoje první dílo, které by se mělo ve výčtech vámi natočených filmů zmiňovat? Kde podle vás začíná vaše filmografie, trváte na tom, že *Záchodem* (1988)?

Já mám do dneška asi nejradši svůj *Film Petra* z roku 1995, tříčtvrtěhodinový film sestříhaný přímo ve VHS kameře. Považuji ho za pro mě průlomový film, za kterým si stojím. Ten bych si do retrospektivy už zařadil, na rozdíl od nějakých legračních juvenilií. I když může vypadat jako hodně pitomej film, kterej skoro nikdo nezná.

Začínal jste točit na 8mm kameru, pak do vašeho života vstoupilo video a zdá se, že jste na delší dobu na klasický materiál zanevřel. Bylo to proto, že byla manipulace s novým médiem pohodlnější, bylo lépe dostupné, nebo vás specifická poetika videa uchvátila už od samého začátku?

Je to obojí dohromady, protože ta jednoduchost toho, že tam rovnou slyšíš už ten zvuk, to je úplně skvělý a zároveň to bylo i něco esteticky nového, ten videobraz. A mně se líbí i osmička, mně se líbí i šestnáctka, mně se líbí i pětatřicítka, i sedmdesátka, mně se líbí i video totálně, takže já nemám předsudek vůči žádnému formátu. Myslím si ale, že video je mi tak nějak nejbližší, protože jsem ironik a ono je přirozeně ironický. Je hodně surový, trapný trošku.

Nemůžu se nezeptat. Jak vnímáte své označení jako „moravský Godard“? Ztotožňujete se s ním, nebo vám to přijde úplně scestné?

(vyprskne směchy) Tipuju, že za tím stojí Vít Janeček, který to kdysi dávno napsal v nějakém propagačním materiálu k nějaký projekci a pak se to s člověkem veze stejně, jako se skupinou MIDI LIDI veze „český Kraftwerk“. Jsem zvědavý, co budu ještě jednou za nějaký český nebo moravský něco, až začnu dělat třeba tanec. Podle mě to začíná legrací, pak to lidi, protože mají rádi nějakou nálepku, přijmou. A pak to heslo, i když je to vlastně nesmysl, usnadňuje cestu k nějakému přijímateli. To, že používám některé montážní principy, jako používal Godard, kterého miluju, je jedna věc, ale samozřejmě být, nebo chtít být jako moravskéj Godard, to je pěkná kokotina. Chtěl bych být „český Věra Chytilová“. (mm)

SOUTĚŽ

DNES SOUTĚŽÍME O ROČNÍ PŘEDPLATNÉ
ONLINE ČASOPISU 25FPS
- WWW.25FPS.CZ -

Napište jména členů redakce Filmových listů ve správném pořadí tak, jak jsou zachyceni na fotografii. Svě odpovědi pošlete na emailovou adresu info@25fps.cz

Správná odpověď na včerejší otázku:
voňavka

HÁDANKA

NAPIŠTE NÁM, KOLIK JE LET HLAVNÍ POSTAVĚ
Z FILMU *CHYTRÁ HORÁKYNĚ*

Napovíme, že v nevedlejších rolích si zahrála maminka Lenka a tatínek Tomáš.
Za redakci a celý štáb LFŠ gratulujeme!

Správné řešení včerejší hádanky:
Drž si šátek, Tatjano

RÉBUS

UHODNĚTE ČÁST
DNEŠNÍHO PROGRAMU
NENAPOVÍME!

Správná řešení hádanky a rébusu už v příštím čísle nenajdete... Redakce FL vám přeje klidný zbytek léta...

Správné řešení včerejšího rébusu:
Nic proti ničemu

AKI SNĚDL RAKY A API... ASI TAKY!

POKRAČOVÁNÍ ŘÍKANKY ZE VČEREJŠÍHO ČÍSLA

ROZHOVOR S PRÁVNÍKEM A POLITOLOGEM MARKEM ČEJKOU (BLIZKY-VYCHOD.BLOGSPOT.COM), ODBORNÍKEM NA BLÍZKÝ VÝCHOD, O 11. ZÁŘÍ, DIALOGU A NEVZDĚLANOSTI.

Letošní Letní filmová škola se tematicky zaměřuje i na 11. září 2001 a terorismus. Je ono dělení na svět před 11. zářím a po něm opodstatněné?

Samotné útoky z 11. září 2001 byly velmi výrazně vnímány hlavně v západním světě, a to jak pro svou ničivost, bezprecedentně pochmurnou spektakulárnost, tak i všudypřítomnou medializaci. Dělení dějin na svět „před“ a „po“ 11. zářím se mi ale zdá poněkud účelové a přehnané. Terorismus a předpoklady pro jeho vznik a násilí s ním související nepřišly s narázem letadel do manhattanských dvojčat, ale existovaly dlouhou dobu před nimi.

Na LFŠ jste přednášel o terorismu a fundamentalismu. Jaký je mezi těmito dvěma pojmy rozdíl?

Jsou to dva pojmy, které spolu nemusejí vůbec souviset. Fundamentalismus je spojovaný s náboženstvími obecně – existují tedy fundamentalisté muslimští, křesťanští, židovští, hinduističtí aj. Těm většinou jde o komplexní a striktní uplatňování principů jejich víry. Jen někteří tak ale činí násilnou cestou. Křesťanské fundamentalisty máme třeba i v ČR a nejsou to žádní teroristé. Terorismus je oproti fundamentalismu násilná metoda či taktika používaná organizacemi, které nemusí být jen náboženské.

Je důležité vytvářet dialog a relativizovat dominantní názory, třeba i skrze filmy, nebo je výhodnější nevyvolávat „spory“ a zachovávat status quo?

Určitě je velmi důležité rozvíjet dialog, podporovat vzdělání a zvyšovat povědomí o tom, co se děje kolem nás. Teroristé a političtí radikálové totiž často těží právě z nevdělanosti lidí a ze schopnosti vnutit svým stoupencům jednoduše srozumitelné, avšak polopravdivé či zcela scezené a zmanipulované vzorce pohledu na svět.

JE DŮLEŽITÉ ROZVÍJET DIALOG

Existuje nějaký snímek, který podle vás vystihuje atmosféru po útocích na WTC, případně průběh válek v Afghánistánu a Iráku?

Hollywoodské filmy zaměřené přímo na události 11. září mi přišly vesměs špatné. Naštěstí bylo v posledním desetiletí natočeno i několik filmů, které celkem dobře vykreslují situaci okolo mezinárodního terorismu a dění na Blízkém východě. Do komplexnosti a složitosti vývoje například výborně zasvěcuje film *Syriana*. Určitě stojí za to vidět i *Mnichov* nebo filmy *Valčík s Baširem*, *Libanon* a *Ráj hned teď*. A pro odlehčení doporučuji také komedie *Čtyři lvi* a *West Bank Story*. (ja)

Turínský kůň

A Torinói ló | Béla Tarr | Maďarsko, Francie, Německo, Švýcarsko, USA | 2011 | 146 minut

„Matko, jsem hlupák!“ Poslední slova filosofa Friedricha Nietzscheho v posledním filmu maďarské legendy režiséra Bély Tarra. Premiéra proběhne 27. září 2011.

www.acfk.cz

HLAVNÍ POŘADATEL

SPOLUPOŘADATEL

HLAVNÍ PODPOROVATEL

HLAVNÍ PARTNER

HLAVNÍ PARTNER

PARTNER

HLAVNÍ MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

RESPEKT

FINANČNÍ PODPORA

DNES

iDNES.cz

PARTNER KOMUNIKACE

PARTNER TECHNIKY

OFICIÁLNÍ VŮZ

REGIONÁLNÍ MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

MÍSTO	STR	NÁZEV FILMU CZ PŮVODNÍ NÁZEV	TYP DĚLKA FORMÁT	ROK	JAZYK TITULKY TYP PŘEKLADU	HOST	
SOBOTA 30. 7.							
8.30							
	Hvězda	115	O bozích a lidech Des hommes et des dieux [ZP]	cv 120 min. DCP	2010	arabsky, francouzsky - el. české	
	Slovácké divadlo	80	Ze soboty na neděli [R-30.-15.00]	cv 69 min. 35 mm	1931	česky - -	
9.00							
ef	Klub kultury	128	Calamari Union	cv 84 min. 35 mm	1985	finsky anglické el. české	
ef	Reduta 1	42	Policejní, adj. Politist, adjectiv	cv 115 min. 35 mm	2009	rumunsky anglické el. české	
11.00							
	Hvězda	143	Rocky VI	kf 9 min. 35 mm	1986	finsky - -	
ef	Hvězda	133	Děvče ze sirkárny Tulitikkutehtaan tyttö	cv 68 min. DCP	1990	finsky anglické el. české	Aki Kaurismäki
ef	Mír	117	Ahmed a Salim 6: Ahmádinežád je čuramedán	kf 8 min. DVD	2010	arabsky anglické el. české	
ef	Mír	107	Let číslo 93 United 93	cv 111 min. DVD	2006	anglicky české -	
	Reduta 2		Rumunský žánrový film	před 90 min. DVD		česky - -	Jaromír Blažejovský
ef	Slovácké divadlo	120	Slastně tvá Sud sanaaha	cv 125 min. 35 mm	2002	thajsky anglické el. české	Apichatpong Weerasethakul
11.30							
ef	Klub kultury	222	Místnost sebevrahů Sala samobójców	cv 117 min. 35 mm	2011	polsky anglické el. české	Jan Komasa
ef	Reduta 1	35	Zboží a peníze Marfa ši banii	cv 90 min. 35 mm	2001	rumunsky anglické el. české	
	Sportovní hala	155	Amatér Amator	cv 112 min. 35 mm	1979	polsky české -	Marek Haltof
14.30							
	Hvězda	92	Lidé v neděli – hudební doprovod Fetch!	cv 61 min. 35 mm	1929	- německé mezititulky el. české	
	Mír	184	Lesk a bída země české: Hvězdy a hvězdičky	sf 59 min. DVD	2001	česky - -	
	Mír	184	Lesk a bída země české: Ideální svět	sf 57 min. DVD	2001	česky - -	
	Reduta 2		Můžeme vyhrát válku proti terorismu?	beseda 90 min. PC		česky - -	Marian Brzybohatý
ef	Slovácké divadlo	61	Nebožtíci přejí lásce Avanti!	cv 144 min. 35 mm	1972	anglicky polské el. české	
15.00							
	Divadelní stan		Divadlo DNO: Fagi zlobí	divadlo 60 min.		česky - -	
ef	Klub kultury	157	Bez konce Bez końca	cv 109 min. 35 mm	1984	polsky anglické el. české	Marek Haltof
	Reduta 1	87	Dáma s malou nožkou [ZP]	sf 30 min. 35 mm	1919	- české -	
	Reduta 1	80	Ze soboty na neděli [ZP]	cv 69 min. 35 mm	1931	česky - -	
15.30							
	Sportovní hala	27	Rekonstrukce Reconstituirea	cv 100 min. 35 mm	1969	rumunsky slovenské -	
16.30							
	Hvězda		Autogramiáda knihy Aki Kaurismäki: Světla v soumraku	45 min.		anglicky - -	
17.00							
	Hvězda		Lekce filmu podle Akiho Kaurismäkiho (pouze v angličtině)	lekce filmu 90 min. DVD		anglicky - -	Aki Kaurismäki
ef	Mír	85	V mezích zákona Within the Law	cv 65 min. DVD	1939	anglicky - el. české	
	Reduta 2		FAMU Praha - blok krátkých filmů II	blok min. DVD			
17.30							
	Klub kultury	75	Napříč Paříží La Traversée de Paris	cv 82 min. 35 mm	1956	francouzsky - el. české	
	Reduta 1	203	Normalis	cv 128 min. DigiBeta	2010	česky - -	Jan Wolf
ef	Slovácké divadlo	37	Smrt pana Lazaresca Moartea domnului Lăzărescu	cv 153 min. 35 mm	2005	rumunsky anglické el. české	
18.00							
ef	Sportovní hala	112	London River [R-31.-9.00]	cv 87 min. 35 mm	2009	anglicky, arabsky, fran. anglické el. české	
19.00							
	Menton		Večer s MAČ: Evropa jedná báseň + čtení Bogdana Trojaka	čtení 140 min.		česky - -	Jan Gogola
19.30							
	Hvězda		Slavnostní zakončení LFS 2011	30 min.		anglicky, česky - -	
20.00							
	Divadelní stan		Divadlo DNO: Svět podle Fagi speciál	divadlo 60 min.			
ef	Hvězda	142	Le Havre	cv 93 min. 35 mm	2011	francouzsky - el. české	Aki Kaurismäki
20.30							
	Music Stage		Fetch!	koncert 60 min.			
ef	Mír	86	Žárlivost Jealousy	cv 71 min. BetaSP	1945	anglicky - el. české	
ef	Slovácké divadlo	147	Žena bez hlavy La mujer sin cabeza	cv 87 min. DVD	2008	španělsky anglické el. české	
21.00							
	Cinepur stan		Česká soda 2 – pásmo filmů	blok 60 min. DVD	1998	česky - -	
	Klub kultury	73	Osení Le blé en herbe	cv 104 min. 35 mm	1954	francouzsky - el. české	
ef	Reduta 1	124-5	Krátké filmy Apichatponga Weerasethakula	blok			Apichatpong Weerasethakul
21.30							
	Masarykovo nám.		Kuky se vrací	cv 93 min. 35 mm	2010	česky - -	
	Smetanovy sady		Krátký film o lásce Krótki film o miłości	cv 86 min. 35 mm	1988	polsky české -	
	Sportovní hala	40	4 měsíce, 3 týdny a 2 dny 4 luni, 3 săptămîni și 2 zile	cv 113 min. 35 mm	2007	rumunsky české -	
21.45							
	Music Stage		Gallon Drunk	koncert 60 min.			
23.00							
	Mír		Tomáš Turek (Factory Radia Wave) / Jiří Špičák	party 120 min.			
ef	Slovácké divadlo	59	Raz dva tři One Two Three	cv 115 min. DVD	1961	anglicky - el. české	
23.30							
ef	Klub kultury	149	Dívka na přání The Girlfriend Experience	cv 77 min. Blu-ray	2009	anglicky anglické el. české	
	Masarykovo nám.		Strach(y) ze tmy Peur(s) de noir	cv 85 min. 35 mm	2007	francouzsky české -	
ef	Reduta 1	159	Dekalog 9	sf 58 min. 35 mm	1988	polsky anglické el. české	
ef	Smetanovy sady		Pan Nikdo Mr. Nobody	cv 155 min. 35 mm	2009	anglicky české -	
23.59							
ef	Hvězda	98	Sekretářka: Sekret lásky OL no aidžiru: rabu džúsu	sf 58 min. 35 mm	1999	japonsky anglické el. české	Olaf Möller
NEDĚLE 31. 7.							
9.00							
ef	Hvězda	112	London River	cv 87 min. 35 mm	2009	anglicky, arabsky, fran. anglické el. české	
11.00							
ef	Hvězda	159	Dekalog 10	sf 58 min. 35 mm	1988	polsky anglické el. české	
15.00							
ef	Hvězda	132	Leningradští kovbojové dobývají Ameriku	cv 78 min. 35 mm	1989	anglicky, finsky anglické el. české	
21.30							
ef	Smetanovy sady	134	Smlouva s vrahem I Hired a Contract Killer	cv 79 min. 35 mm	1990	anglicky české -	